

Fugal Musemathematics Track One, Point One: J.M. Coetzee, Ethics, and Joycean Counterpoint

Brian Macaskill

John Carroll University, University Heights
E-mail: bmacaskill@jcu.edu

Abstract

This multi-parted essay pursues as contrapuntal set of relationships some points of contact, overlap, or synchrony among various border-voicings: literary, linguistic, musical, autobiographical, mathematical, and ethical. Its controlling technique is the inescapably abstract and general notion of fugal pursuit more particularly lodged in the etymological derivation of “fugue” from *fugere* and *fugare* — to flee and to pursue. What the essay pursues, by way of that hunting call and response that characterizes fugal texture, is concretely particular: a reading of how the nomadic expatriate J.M. Coetzee in his later fiction follows into exile James Joyce’s siren-song fugal practice; especially — to begin with — in the contrapuntal arrangement of *Diary of a Bad Year*. Migrating across its own rows on the page and again migrating to and from the various segments of this multipartite essay, my reading articulates an always at least doubled performance, a fugal reading and writing, that first follows by imitation the linguistic practice of Coetzee following Joyce, but that also — as in Coetzee — subsequently seeks to unsettle the Sameness of imitation by the contrapuntal surprise attending the always unique advent of individual exile, expatriation, or the unexpected arrival of some Other, harbingers all of ethics perchance. In order to pursue its prey, this essay has itself entered into exile, fleeing from the eminent domain of orthodoxly-governed argument even to the point of risking the exceptionable: whereby, for example, and for the shape of its presentation, it eschews Chicago Style citation while conforming in other respects to the stylistic protocols of *Word and Text*.

Keywords: *fugue, counterpoint, autobiography, ethics, James Joyce, J.M. Coetzee*

Muzimatematica fugii banda unu, punctul unu: J.M. Coetzee, etica, și contrapunctul joycean

Acest eseu multipartit urmărește ca set de relații contrapunctive anumite zone de contact, de suprapunere sau de sincronie între diferite voci învecinate: cea literară, cea lingvistică, muzicală, autobiografică, matematică și etică. Tehnica sa de control e noțiunea – inevitabil abstractă și generală – de fugă, mai precis axată în sensul etimologic al fugii derivat din *fugere* și *fugare* – a fugi și a urmări. Ceea ce urmărește așadar eseu de față, cu ajutorul unei tehnici asemănătoare chemării și răspunsului din timpul vânătorii, caracteristice texturii fugii, e mai

exact: o lectură a modului în care, în ficțiunea sa recentă, emigrantul nomad J. M. Coetzee îi urmează în exil exercițiului fugii din cântecul de sirenă joycean; pentru început, va fi vorba mai ales de aranjamentul contrapunctic din *Diary of a Bad Year*.

Migrând de-a lungul rândurilor de pe pagină și de asemenea migrând către și dinspre diversele segmente ale acestui eseu multipartit, lectura mea articulează o performanță întotdeauna cel puțin dublă: o lectură și o scriere în cheia fugii, care mai întâi imită practica lingvistică a lui Coetzee aflat în urmărirea lui Joyce dar care, de asemenea, – cum se întâmplă și la Coetzee – încearcă apoi să și bulverseze Similaritatea perfectă a imitației prin surpriza contrapunctică ce însoțește survenirea mereu unică a exilului individual, a expatrierii, sau sosirea neașteptată a Celuilalt – toate indicii posibile ale eticului. Pentru a-și urmări prada, acest eseu a ales el însuși exilul, fugind de domeniul nobil al argumentării convenționale și riscând aproape inadmisibilul: ca formă, el evită sistemul de citare Chicago Style deși se conformează în alte privințe protocolului stilistic al revistei *Word and Text*.